

REVISTA DE ISTORIE

A COLEGIULUI ECONOMIC

„MIHAIL KOGĂLNICEANU”

FOCȘANI

Clepsidra

Nr. 13, anul 2025

Clepsidra(Focșani.online)

ISSN 2344 - 0953

ISSN-L 2344 - 0953

Cuprins

► Marketing digital- scurtă istorie	Oana Vlaicu, profesor de marketing.....pag. 3-4
► Izvorul oceanului	Daniela Pîrlog, profesor de religie.....pag. 5-6
► Conferința de Pace de la Paris 1919-1920	Ioan-Alexandru Duțu Gabriel Vlad , a X-a D.....pag. 7-8
► Al Doilea Război Mondial	Daniele Alessandro Damian, a XI-a C.....pag. 9
► Conferința de la Teheran	Ștefan Vasilache, a X-a Cpag. 10
► Conferința de la Ialta	Dragoș Andrei Hulea, a X-a C.....pag. 11
► „Cei trei mari” au redesenat harta lumii	Denis Andrei Șerban, a X-a E.....pag. 12
► Conferința de la Potsdam	Vlad Poroșnicu, a X-a E.....pag. 13-14
► Personalitatea complexă a domnitorului Ștefan cel Mare	Alexandra Ștefan, a X-a C prof. consilier școlar Tatiana-Gabriela Duță.....pag. 15-16
► Războiul din Vietnam, un război psihologic	Călin Vicențiu Candrea, a XI-a F.....pag. 17-19
► Hohenzollernii – Originea Familiei Regale a României	Ana Maria Nițulescu, a XI-a D.....pag. 20-22
► Iuri Gagarin – primul om care a ajuns în spațiu	Diana-Elena Rusu, a X-a A.....pag. 23-24
► Armistițiul de Crăciun din 1914	Gabriel Făcîină, a X-a A.....pag. 25
► Legenda lui Khriș Kyle	Teodora Dinga, a X-a A.....pag. 26-27
► Helmut Duckadam – Eroul de la Sevilla	Bogdan Văsie, a X-a A.....pag. 28-29
► Iuliu Hossu	Robert Ionuț Stoica, a X-a F.....pag. 30

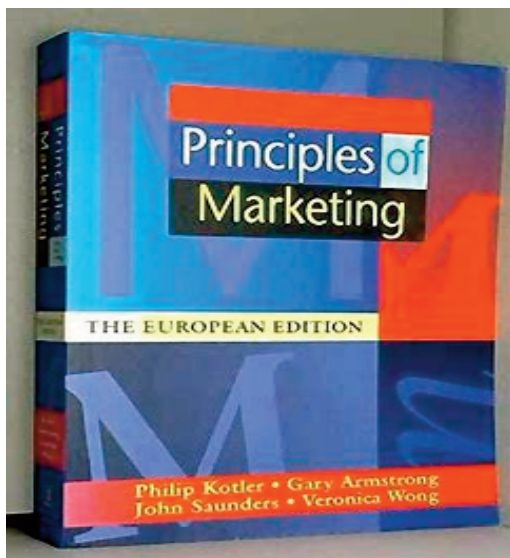
Marketing digital - scurtă istorie

A fost odată, că de n-ar fi,
nu s-ar mai povesti...

Astăzi, omenirea își pune bazele în Internet și tehnologie pentru a ne scoate din impasul neanticipat provocat de criza sanitară. Marketingul digital are un rol principal în tot acest cadru complex, în care businessuri mici și medii se luptă să supraviețuiască pe o perioadă nedeterminată și incertă.

Când? Unde? Cum a început totul?

În ediția din 2009 a “Principiilor Marketingului”, Philip Kotler și Gary Armstrong defineau marketingul digital drept o “formă de marketing direct ce conectează electronic consumatorii cu oamenii de vânzări folosind tehnologii interactive ca emailul, paginile web, forumurile online și grupurile de știri, televiziunea interactivă, comunicațiile mobile ș.a.m.d.”

Ar putea exista, deci, mai multe puncte de început ale marketingului digital, mergând înapoi în istorie chiar până la inventarea radioului (în 1895), la apariția televiziunii (1927) sau, mai aproape, la trimiterea primului email (1971) sau la lansarea primului computer personal (1975). Dar marketingul digital pe care îl cunoaștem cu toții astăzi nu ar fi fost posibil fără Internet și fără un motor de căutare. Iată cele două ingrediente aproape magice!

Dacă Internetul și-a făcut apariția în 1983, primul search engine este lansat abia în 1990. Este urmat de apariția World Wide Web în 1991, ceea ce conduce la o revoluție a site-urilor în anii ce vor urma.

Jerry Yang și David Filo

La scurt timp după... la Universitatea Stanford a apărut Yahoo! și odată cu el, obiceiul oamenilor de a căuta informații utile pe Internet. Jerry Yang și David Filo, creatorii a ceea ce numim acum bătrânul Yahoo! au dat marketingului digital o nouă preocupare – Search Engine Optimization. Web site-urile au început să se înmulțească, iar preocuparea pentru a aduce utilizatori pe pagini a crescut.

În aceeași perioadă, Lou Montulli a creat cookies pentru a susține noua industrie de marketing și e-commerce. Nu trebuie să uităm că în 1995, competiția online nu era nici pe departe ceea ce este acum și nici că regulile jocului nu erau aceleași.

Lou Montulli

.... în 1998, Google a fost lansat

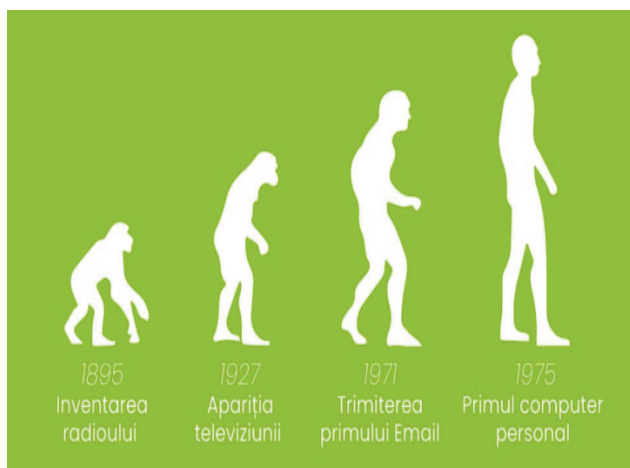
Un alt milestone în istoria marketingului digital a fost atins, fără ca omenirea să bănuiască atunci în ce fel va urma Google să transforme viața fiecăruia. Nu cu mult mai târziu, în anul 2000, Google a lansat AdWords (actualul Google Ads) și le-a dat marketerilor un nou tool cu care să lucreze.

Blogging și Social Media

În anul 2000 a apărut și WordPress, care a deschis imaginația și apetitul multor businessuri și marketeri, deopotrivă. A fost urmat de ceea ce va deveni una dintre cele mai comune sintagme la nivel global – Social Media.

Odată cu lansarea MySpace, Facebook și YouTube în primii ani ai noului mileniu, omenirea s-a trezit față în față cu viitorul. Abia trecuserăm de emoțiile unei îndelung așteptate și presupuse apocalipse, când am fost nevoiți să trecem printr-o nouă etapă de adaptare – familiarizarea cu globalizarea online.

Apariția smartphone-ului

iPhone

În 2007, Apple lansează iPhone 1, care a stimulat, în primul rând, întreaga piață de telefonie mobilă. Cu fiecare smartphone nou lansat, am asistat la o mică pagină de istorie, căci toată această bătălie de pe piața tehnologică a dus și la noi posibilități în marketing.

Nu la foarte mult timp după apariția primului model de iPhone, consumul de date mobil l-a depășit pe cel de Internet fix, în 2014. La sfârșitul anului 2019, din timpul petrecut pe mobil, 80% era consumat în aplicații.

Este, deci, de înțeles de ce tot mai multe businessuri aleg să-și creeze propria aplicație, stabilind o nouă etapă în istoria marketingului digital.

Cum se va scrie istoria de acum înainte nu știm. Lumea a devenit atât de imprevizibilă, încât nu putem decât să visăm la cum va evolua ea în urma acestei crize. Pentru Craft Interactive este cert că tehnologia și marketingul digital au reușit să susțină moralul și activitatea oamenilor și a businessurilor în această perioadă și vor continua să se dezvolte în forme tot mai ingenioase.

Marketerii și lumea întreagă nu pot decât să aștepte până când se vor gândi cu satisfacție la cum au trecut cu succes prin această criză. Cu optimism înainte!

BIBLIOGRAFIE:

- Marketingul digital- o soluție pentru dezvoltarea ecosistemului antreprenorial din România, autor Eliza Nechifor, Gabriel Bratucu, editura Universitară 2022;
- Marketing online și social media, autor Anca Maria Milovan, Costinel Dobre, editura CH Beck, 2019.

prof. Oana Vlaicu,
Colegiul Economic Focșani

Izvorul oceanului

Sub mantia nemuririi, cu dorul veșniciei, în hora veseliei se naște, crește sămânța rodirii, familia. Acesta este locul cel mai drag fiecărui om: e leagăn, alint; e rădăcină și tulpină; e picătură și ocean al eului și al lui neam.

<https://www.bing.com/images/search>

După cum prima clipă este trăită cu părinții, izvorători de dragoste, este lesne de înțeles atașamentul deoarece ei sunt cei care depun toate eforturile pentru a asigura tot ceea ce este necesar; cei care călăuzesc, îndrumă în a alege ceea ce este bine și de folos.

„În viziunea creștină, familia este o instituție organizată perfect, ca o oaste, în frunte cu soț și soție, care au griji și datorii permanente față de copii, rude, asemenea unor buni comandanți care poartă grijă de cei dați lor spre conducere. Sfânta Scriptură a asemănat rolul soțului în familie cu rolul pe care l-a avut și îl are Hristos în Biserică.”

<https://oasteadomnului.info/pentru-familia-crestina-ioan-marini-2/>

Din dorința ca ai lor copii să fie respectați și apreciați în societate, părinții le acordă educație cât mai rafinată, cu grad înalt de evaluare, sădindu-le în același timp, de la vârste cât mai fragede învățătura creștină pe care au dobândit-o ca pe o sevă de părinți, de la părinții lor, buncii; precum și din biserică. Tinda Bisericii se unește cu tinda casei prin liturghia de după liturghie. Învățăturile culese, teoria dobândită, devin realitate, sunt puse în aplicare în cotidian, în viața supusă haosului și individualismului opus dragostei ființei umane.

Omul copil este rodul dragostei, de aceea el trebuie să radieze, să manifeste dragoste față de cel care e reflexia lui: semenul. Iubirea de aproape este testul aplicat zilnic indiferent de timp și spațiu, necondiționat de recompensă ori motivare după modelul copilului Iisus sau pedagogului Hristos.

Cum înnobilează ființa umană iubirea de vrăjmași ori binecuvântarea neînțelepților, iertarea greșităților și miluirea sărmanilor prin faptele milei sufletești și trupești? Îndemnul părintesc: Fii bun! ori Fii prieten cu toată lumea! este preluat din învățăturile Mântuitorului Care îndeamnă ca omul să facă ceea ce dorește ca el să primească de la cei din jur. În acest proces de transmitere a învățăturilor morale și creștine, părinții pot fi considerați mărturisitori ai credinței, "mici apostoli" ai Supremei iubiri, izvorul bunătăților.

Astfel se justifică importanța întoarcerii la izvor atunci când omul caută să se afle, când este însetat de cunoaștere, când dorește sprijin, suport, când vrea odihnă, liniște, pace și împăcare. „Familia oferă căldură, înțelegere, armonie, protecție. În zilele noastre, o familie nucleară bine încheată îi ajută pe membrii ei să facă față situațiilor stresante: ea devine o rețea cu un important rol protectiv.”

În mediul armonios pe care părinții îl oferă prin buna înțelegere, dragoste, afecțiune și prin exemplul personal, aceștia vor să le mai transmită și frumoasele tradiții și obiceiuri pe care să le facă cunoscute pe mai departe, deoarece ele sunt practici populare păstrătoare a identității de neam, de țară.

<https://familiafericita.info/2018/01/26/12-desene-cum-vad-copiii-o-familie-fericita/>

Importanța preluării și promovării în autenticitate se impune întrucât ele suportă influențe, modificări datorită noilor ideologii neconforme. Acest context evidențiază familia ca izvor nesecat al tradițiilor, precum și mica universitate. Învățăturile din "cei șapte ani de acasă" sunt bazele cetății sufletului, sunt izvoarele către ocean, sunt aripile zborului galactic, sunt harismele urcușului duhovnicesc împletite cu sfaturile tatălui, binecuvântarea mamei, înțelepciunea bunicului și blândețea bunicii.

<https://doxologia.ro/viata-de-familie-e-un-poligon-de-testare-calitatii-iubirii-noastre>

„Familia constituie, pe bună dreptate, «matricea primordială a culturii românești», un «laborator» viu al destinului umane, atât personale, cât și naționale. Ea a constituit în toate etapele istoriei, un etalon de referință, un reper al moralității sau, din contra, o expresie a abaterilor spiritului uman și a libertinajului. În sânul familiei, se identifică la modul general, valorile umane, progresul sau declinul unei societăți.”

Indubitabil, pentru orice om, cel mai important în viață este să știe faptul că indiferent de locul unde se situează, de vârsta pe care o are, sau de conjunctura în care se află are un "locăș" drag sufletului său-familia care-l va primi mereu cu brațele deschise, cu toată dragostea, cu toată dăruirea de jertfă, neabandonându-l la greu așa cum fac „prieteni”.

Familia rămâne zidul iubirii puternice pe care porțile răului nu o vor birui și colacul de salvare în lunga călătorie pe marea ori oceanul vieții.

Foto <http://euadopt.ro/blog/132-ce-este-familia>

Bibliografie:

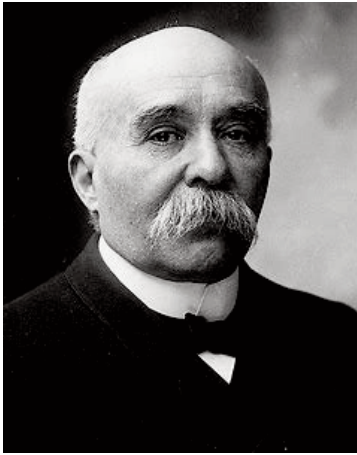
1. Elena BONCHIȘ, Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași, 2011
2. Pr. lect. dr. Leontin POPESCU, Familia creștină și provocările lumii moderne în lumina scrierilor Sfântului Ioan Gură de Aur și a Sfinților Părinți, în Revista Teologie și educație la Dunărea de Jos, nr. 6, iulie, 2007
3. Pr. prof. dr. Ioan C. TEȘU, Familia contemporană între ideal și criză, Editura Doxologia, Iași, 2011

prof. Daniela Pîrlog,
Colegiul Economic Focșani

CONFERINȚA DE PACE - PARIS - 1919-1920

Conferința de Pace de la Paris a început la 18 ianuarie 1919, având drept obiectiv dezbateră noii configurații politico-teritoriale și rezolvarea complicatelor probleme economico-financiare rezultate din Primul Război Mondial (1914-1918).

Au participat 28 de state, printre care și România. Conferința avea ca scop elaborarea și semnarea tratatelor de pace între statele învingătoare (cu excepția Rusiei, atunci în plin război civil) și cele învinse în Primul Război Mondial. Președintele Conferinței a fost proclamat delegatul Franței, țară gazdă : Georges Clemenceau.

Georges
Clemenceau

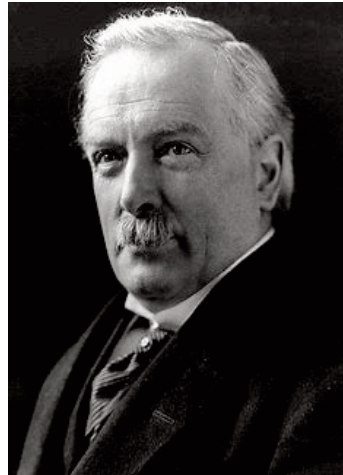
- Cel mai însemnat în cadrul Conferinței era președintele francez Georges Clemenceau, poreclit Tigru.

- Dintre delegații idealști, cel mai însemnat era președintele american Woodrow Wilson, care, cu cele 14 puncte programatice prin care înțelegea să concretizeze *Dreptul popoarelor de a dispune de ele însele*, căuta să asigure o împărțire cât mai echitabilă a câștigurilor și a eforturilor.

Woodrow
Willson

Dintre delegații realiști, cel mai însemnat era primul ministru englez Lloyd George, care încerca să păstreze în Europa continentală un echilibru între diferitele state și să le unească împotriva extremismelor, pentru a asigura o pace durabilă, și fără să fie prea sever cu învinșii pentru a le permite o reconstruire economică.

David
Lloyd
George

Hotărârile au fost luate nu de delegațiile tuturor statelor participante, ci de delegații celor patru mari puteri: Clemenceau - din partea Franței, Woodrow Willson - din partea S.U.A., Lloyd George - din partea Marii Britanii și Vittorio Emanuele Orlando - din partea Italiei.

Vittorio
Emanuele
Orlando

Șeful delegației române a fost primul ministru Ion I. C. Brătianu (până la demisia din fruntea delegației române, la 12 septembrie 1919).

- Germania, la Versailles, la 28 iunie 1919: acest tratat era extrem de dur din cauza exigențelor Franței, (numit de germani Diktat) excludea poporul german din *Dreptul popoarelor de a dispune de ele însele* (Principiul autodeterminării popoarelor).

Tratatul era alcătuit din 440 articole, micșorând teritoriul Germaniei cu 1/8, iar populația cu 1/10; serviciul militar obligatoriu era interzis, armata fiind limitată la 100.000 de oameni, iar flota militară și aviația se afla acum în mâinile aliaților. De asemenea, Germania trebuia să plătească reparațiile de război.

- Austria, la Saint-Germain, la 10 septembrie 1919: acest tratat excludea, de asemenea, austriecii din *Dreptul popoarelor de a dispune de ele însele*, împiedicându-i să realizeze unirea cu Germania; Austria era limitată la o suprafață mică de 84.000 km² și a trebuit să recunoască independența țărilor vecine și teritoriile care li se cuveneau.

- Bulgaria, la Neuilly, la 27 noiembrie 1919: acest tratat excludea și bulgarii din *Dreptul popoarelor de a dispune de ele însele*, împiedicându-i să realizeze unirea cu Macedonia, atribuită definitiv Serbiei; prin acest tratat, Grecia căpăta Tracia, iar Serbia, nu numai că păstra Macedonia, dar beneficia și de unele rectificări de frontieră.

Cu România, era menținut hotarul din 1916; totodată, era nevoită să plătească despăgubiri de război în valoare de 2.250 milioane franci-aur, putând să plătească pe durata a 37 de ani cu un procent anual de 5%.

- Tratatul cu Ungaria, la Trianon, la 4 iunie 1920, a fost socotit de maghiari tot un Diktat; delegații României au fost Nicolae Titulescu și dr. Ioan Cantacuzino. Prin acest document, Ungaria recunoștea realitățile rezultate în urma războiului, inclusiv unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu Vechiul Regat (articolele 27, 45, 46, 47, 74); Decizia de la Trianon a fost reconfirmată pe plan internațional de Tratatul de la Paris (10 februarie 1947), negociat în cadrul Conferinței de pace din anii 1946-1947; totuși, prin acest tratat Ungaria devenea stat de sine stătător.

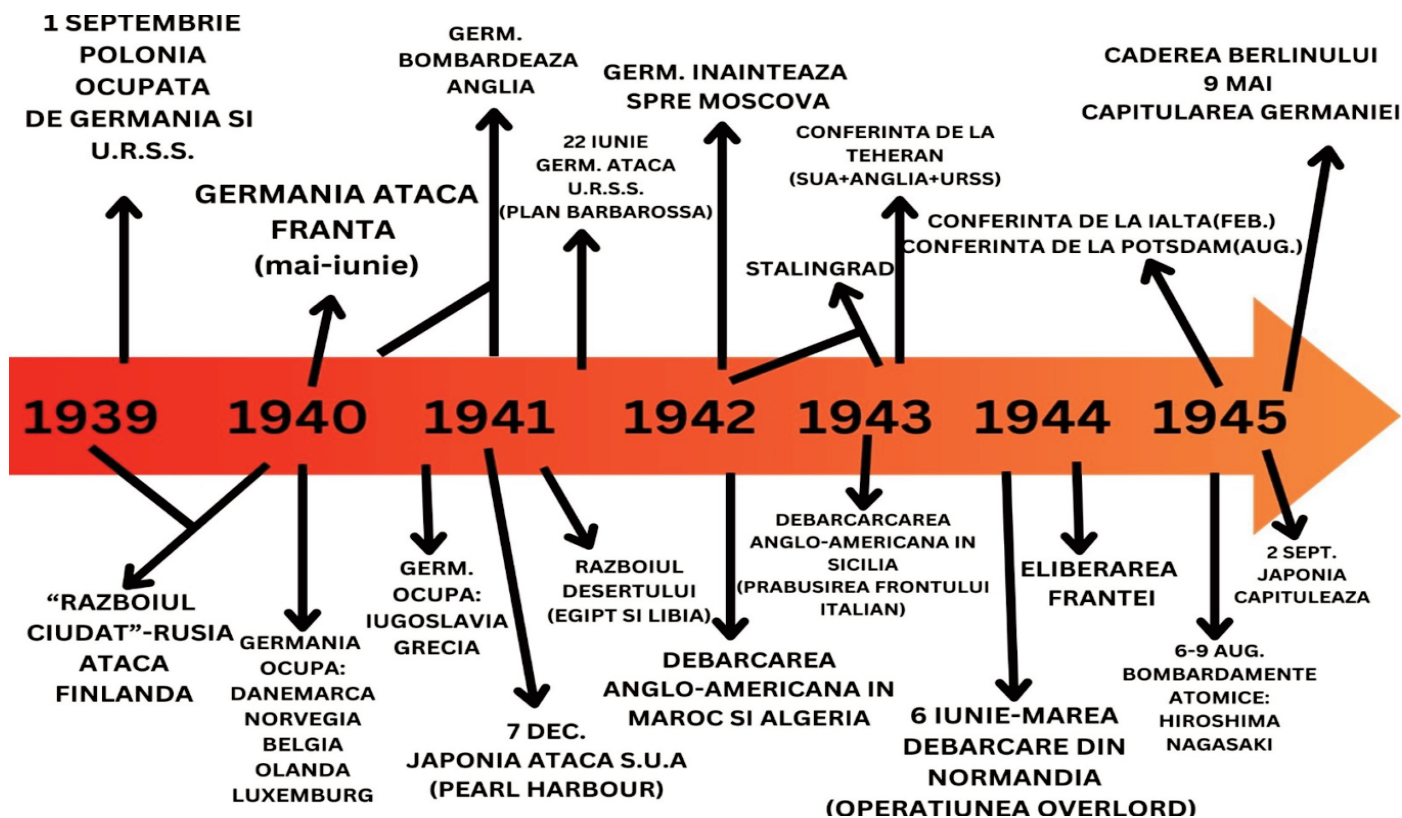
- Imperiul Otoman, la Sèvres, la 10 august 1920: prin tratatul de la Sèvres, Anglia, Franța și Italia deveneau influente în Imperiul Otoman, dispunând de căi strategice, de control asupra bogățiilor țării și de finanțe, astfel, sultanul nu mai avea nici o autoritate; acest tratat era atât de defavorabil, încât a provocat în Turcia mișcarea naționalistă condusă de Mustafa Kemal Atatürk, care a condus la prăbușirea imperiului, proclamarea republicii și expulzarea tuturor ortodocșilor din Turcia asiatică, oficializate ulterior prin tratatul semnat în 1923, la Lausanne.

Bibliografie:

- <https://www.biblioteca-digitala.ro/volum/31436-conferinta-de-pace-de-la-paris-1919-si-noua-ordine-internationala-liberala-paris>;
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferința_de_Pace_de_la_Paris_din_1919;
- Conferința de Pace de la Paris (1919) și Noua Ordine Internațională Liberală 1.0 / The Paris Peace Conference (1919) and the New International Liberal Order 1.0, 2022, Ed. Militară, 2022.

Ioan-Alexandru Duțu
Gabriel Vlad,
clasa a X-a D

Al Doilea Război Mondial (1939-1945) - planurile strategice ale Germaniei

Planurile strategice ale Germaniei:

Planul Alb - a însemnat începutul războiului prin invadarea Poloniei de către armata germană la 1 septembrie 1939 - 17 sept. 1939 - armata rusă atacă Polonia dinspre est, statul polonez fiind desființat.

Planul Wesser - armata germană invadează în primăvara lui 1940 Danemarca și Norvegia.

Planul Galben - potrivit acestuia armata germană a declanșat marea ofensivă asupra Olandei, Belgiei și Franței. - 22 iunie 1940 - Franța capitula.

Planul Leul de Mare - a însemnat declanșarea bătăliei asupra Angliei, în a doua jumătate a anului 1940. - se urmărea scoaterea Angliei din război prin atacuri aeriene masive îndreptate asupra obiectivelor militare, cât și a țărilor civile; Germania înregistra prima înfrângere.

Planul Barbarossa - 22 iunie 1941, declanșat de Hitler pe frontul de est, a însemnat atacarea U.R.S.S.

finalizarea războiului, împărțirea Germaniei în zone de influență, dar și despre reparațiile de război.

Totuși, la finele anului 1944, Germania hitleristă încă mai avea un potențial de luptă redutabil (9 milioane de soldați, 7 mii de avioane și 13 mii de tancuri). Cu toate acestea, armatele sovietică și americană vor lansa o ofensivă decisivă împotriva trupelor Axei și vor jonctiona la 25 aprilie pe râul Elba. Tot în aprilie, sovieticii, în frunte cu Jukov au încercuit Berlinul. Peste 5 zile (30 aprilie 1945) Hitler se sinucide, iar la 7 mai 1945, generalul Jodl semnează capitularea necondiționată a Germaniei. **ATENȚIE! PENTRU CĂ REPRESENTANTUL SOVIETIC NU ERA PREZENT, ARE LOC REPETAREA SEMNĂRII ACTULUI DE CAPITULARE A DOUA ZI, PE 8 MAI ÎN FAȚA LUI JUKOV. LA ACEL MOMENT, DUPĂ ORA MOSCOVEI ERA TRECUT DE 12 NOAPTEA, DECI - ERA 9 MAI!**

La 2 septembrie 1945, războiul lua sfârșit și în Asia prin capitularea Japoniei.

Pe parcursul conflagrației mondiale, Cei Trei Mari s-au întâlnit de trei ori: la Teheran (1943), la Yalta (februarie 1945) și la Potsdam (iulie-august 1945) - unde au discutat despre strategii, soarta țărilor după

Daniele Alessandro Damian,
clasa a XI-a C

Conferința de la Teheran

Roosevelt, Stalin și Churchill
în fața ambasadei sovietice din Teheran

Conferința de la Teheran (28 noiembrie - 1 decembrie 1943, Teheran, Iran) a fost organizată pentru punerea la punct a unor probleme de importanță vitală pentru mersul celui de-Al Doilea Război Mondial și organizarea lumii postbelice, ca urmare a marilor victorii aliate din cursul anului 1943.

A fost prima întâlnire a "Celor Trei Mari": Franklin Delano Roosevelt, Winston Churchill și Iosif Vissarionovici Stalin.

În drum spre capitala iraniană, Franklin Delano Roosevelt și Winston Churchill s-au oprit la Cairo, unde s-au întâlnit cu Jiang Jieshi (cunoscut și sub numele de Cian Kai). Cu această ocazie, la 27 noiembrie, cei trei au semnat o Declarație prin care-și afirmau hotărârea neclintită de a purta război "pentru a pune capăt agresiunii Japoniei și de a-l pedepsi pe agresor, fără a tinde prin aceasta la obținerea unor avantaje pentru ele și fără să aibă cea mai mică intenție de extindere a teritoriilor lor".

Chiang Kai-shek (Jiang Jieshi) (n. 31 octombrie 1887, Xikou, Zhejiang, Dinastia Qing – d. 5 aprilie 1975, Taipei, Taiwan) a fost un om politic chinez, președinte al guvernului național din Nanjing (1928-1949).

În centrul dezbaterilor Conferinței de la Teheran au fost problemele militare. S-a discutat despre statutul postbelic al Germaniei care, potrivit lui Roosevelt, trebuia împărțită în zone autonome, respectiv:

- 1 – zona centrală
- 2 - Hanovra,
- 3 - Saxonia și regiunea Leipzig,
- 4 - zona Hessen, Darmstadt Kassel și regiunea de la sud

Regiunile Ruhr și Saar urmau să intre sub control internațional.

O altă problemă abordată a fost cea poloneză, varianta balcanică fiind respinsă de către I. V. Stalin. Sunt abordate problemele finlandeză și japoneză, se dă o declarație privind independența, suveranitatea și integritatea Iranului.

Conferința de la Teheran s-a încheiat cu stabilirea anumitor scopuri comune ale Aliaților.

Conferința de la Teheran a fost un acord militar. Trebuie să credem că această conferință interaliată nu a fost suficientă. După ce Churchill a mers la 9 octombrie 1944 la Moscova pentru a negocia cu Stalin celebrul acord al „zonelor de influență” și din 30 ianuarie până la 2 februarie 1945 în Malta pentru a specifica împreună cu Roosevelt modalitățile de aplicare și strategiile consecutive, „cei trei mari” s-au întâlnit din nou la Yalta din 4 - 11 februarie 1945 pentru a ratifica totul pentru a pune capăt rapid unui război.

Bibliografie:

- [https://ro.frwiki.wiki/wiki/Conferința Teheran](https://ro.frwiki.wiki/wiki/Conferința_Teheran).
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferința_de_la_Teheran
- „Conferința de la Teheran, 28 noiembrie-1 decembrie 1943”. Proiectul Avalon, Lillian Goldman Law Library, 2008, New Haven, CT, <https://avalon.law.yale.edu/wwii/tehran.asp>.

Ștefan Vasilache,
clasa a X-a C

Conferința de la Ialta

Conferința de la Ialta, numită și Conferința din Crimeea a fost întâlnirea din 4-11 februarie 1945 dintre liderii SUA, Marea Britanie și Uniunea Sovietică.

Delegațiile au fost conduse de către Roosevelt, Winston Churchill, și Stalin.

Principalele puncte discutate:

- S-a stabilit drept principală prioritate predarea necondiționată a Germaniei naziste. După război, Germania urma a fi împărțită în patru zone de ocupație. Urma să aibă loc și o divizare a Berlinului în patru sectoare.

Situația militară la sfârșitul conferinței:

- Stalin a fost de acord ca Franța să preia cea de-a patra zonă de ocupație în Germania și Austria. Franței i se acorda și un loc în Consiliul Aliat de Control.
- Germania urma să fie supusă unei operațiuni de demilitarizare și denazificare.
- Crearea unui consiliu aliat de reconstrucție, cu sediul la Moscova.

A fost discutat statutul Poloniei, chestiune complicată de faptul că în acel moment Polonia era ocupată de armata sovietică. S-a stabilit reorganizarea guvernului provizoriu polonez care fusese instalat de Armata Roșie prin includerea a diverse grupări politice, prin organizarea de alegeri democratice. Prin aceasta a fost înlăturat, practic, guvernul polonez legitim exilat din 1939 în Occident.

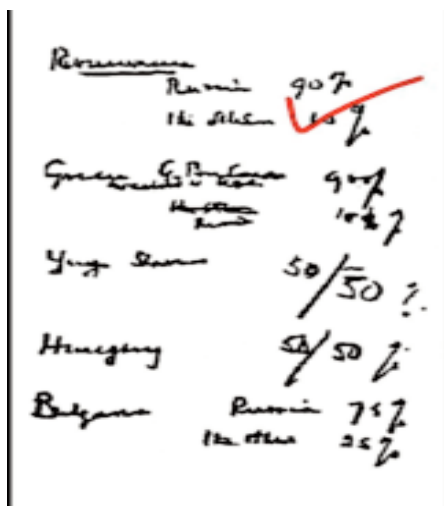
- Granița estică a Poloniei urma să fie de-a lungul Liniei Curzon, Polonia urmând să fie compensată teritorial în vest cu teritorii importante din Germania de est.
- Cetățenii Uniunii Sovietice și ai Iugoslaviei urmau să fie repatriați, indiferent dacă ei doreau sau nu acest lucru.
- Roosevelt a obținut de la Stalin acordul de a participa la Națiunile Unite, după ce s-a convenit ca fiecare din cei cinci membri permanenți ai Consiliului de Securitate să aibă drept de veto.
- Stalin a fost de acord să participe la războiul împotriva Japoniei în 90 de zile de la înfrângerea Germaniei. Uniunea Sovietică urma să primească, după înfrângerea Japoniei, partea sudică a insulelor Sahalin și Kurile.
- Milioane de ruși din Europa au fost forțați să se reîntoarcă în URSS.

Bibliografie:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferința_de_la_Ialta;
- Yalta Conference. Funk and Wagnells New Encyclopedia. World Almanac Education Group, 2003.

Dragoș Andrei Hulea,
clasa a X-a C

„Cei trei mari” au redesenat harta lumii

Istoria scrie că, în 1945 „cei trei mari”. la Ialta, au redesenat harta lumii pe un petec de hârtie. Practic, lumea se împărțea la trei. Istoricii au dezvoltat astăzi teoria că adevărata miză a fost salvarea Occidentului de comunism.

Faimosul petec de hartie privind împărțirea sferelor de influență - scris de Churchill și aprobat de Stalin - descoperit într-o bibliotecă din Germania în 1990, suna cam așa:

- Romania: Rusia - 90%, ceilalți - 10%;
- Grecia: Marea Britanie (de acord cu SUA) - 90%, Rusia - 10%;
- Iugoslavia - 50-50%;
- Ungaria - 50-50%;

Churchill și Roosevelt și-au continuat drumul până la Yalta, unde au fost întâmpinați de I.V. Stalin. Prima ședință plenară a avut loc în ziua de 5 februarie, iar ultima, în 11 februarie, când a fost semnat „Protocolul lucrărilor Conferinței din Crimeea”, din care rezulta că s-au discutat și convenit asupra următoarelor:

- Organizația Mondială (O.N.U.);
- Declarația asupra popoarelor eliberate;
- Dezarmarea Germaniei; Zona de ocupație franceză și Consiliul de Control pentru Germania;
- Reparații;
- Mari criminali de război; Polonia; Iugoslavia; Frontiera italo-iugoslavă;
- Frontiera italo-austriacă;
- Relațiile bulgaro-iugoslave;
- Europa de Sud-Est; Iran;
- Întâlnirile celor trei miniștri de Externe.

De asemenea, a fost semnat un „Acord privind intrarea în război a U.R.S.S. contra Japoniei”.

Ialta a fost ultima mare conferință înainte de sfârșitul războiului și ultima călătorie a lui Roosevelt în străinătate. Observatorii l-au descris cu această ocazie ca fiind bolnav și foarte slăbit.

Se crede că principalul obiectiv a fost de a asigura participarea Uniunii Sovietice la Națiunile Unite, lucru pe care, de altfel, l-a realizat, însă cu prețul acordării dreptului de veto fiecărui membru permanent al Consiliului de Securitate, ceea ce a slăbit semnificativ Organizația Națiunile Unite.

Un alt obiectiv al său a fost contribuția URSS în lupta împotriva Japoniei. Armata Roșie înfrânsese forțele naziste în cea mai mare parte a Europei de Est, Stalin obținând astfel tot ce își dorea: o sferă importantă de influență drept zonă tampon. În acest proces, libertatea micilor națiuni a fost sacrificată de dragul stabilității, ceea ce a însemnat că țările baltice Letonia, Lituania și Estonia au fost silite să rămână membre ale URSS.

România nu a constituit subiect de discuție, numele țării noastre fiind menționat în documentele încheiate doar o singură dată într-o formulare eliptică: „Instalațiile petroliere din România”. Această realitate se datora faptului că situația României fusese tranșată încă din octombrie 1944, când premierul britanic s-a înțeles cu Stalin privind viitorul acesteia, iar președintele S.U.A. a acceptat cele stabilite. Dacă poziția U.R.S.S. era bine cunoscută, atitudinea Marii Britanii a constituit o adevărată „lovitură de măciucă” pentru clasa politică din țara noastră și pentru poporul român.

- <https://www.art-emis.ro/istorie/conferinta-de-la-yalta-4-11-februarie-1945>;
- <https://agerpres.ro/documentare/2025/02/04/fragment-de-istorie-80-de-ani-de-la-conferinta-de-la-ialta-4-februarie-1945>.

Denis Andrei Șerban,
clasa a X-a E

Conferința de la Potsdam

A fost o conferință ținută după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial la Cecilienhof, în Potsdam, Germania (lângă Berlin), din 16 iulie până pe 2 august 1945.

Au participat reprezentanții Uniunii Sovietice, Angliei și Statelor Unite ale Americii, cele mai mari și mai puternice forțe ale Aliaților care au învins Puterile Axei în al Doilea Război Mondial.

Delegațiile au fost conduse de șefii guvernelor celor trei națiuni învingătoare – Secretarul General al CC al PCUS, Iosif Vissarionovici Stalin, Primul-ministru englez, Clement Attlee și, respectiv, Președintele american, Harry S. Truman.

Hotărârile conferinței:

- Retrocedarea tuturor anexărilor făcute de Germani după 1937 și separarea Austriei de Germania.
- Declarația obiectivelor ocupării Germaniei de către Aliați: demilitarizarea, denazificarea, democratizarea și demonopolizarea țării.
- Acordul de la Potsdam, care cerea împărțirea Germaniei și Austriei în câte patru zone de ocupație, (asupra cărora se căzuse de acord, în principiu, la Conferința de la Ialta), ca și împărțirea similară a celor două capitale, Berlin, respectiv Viena.
- Acordul pentru punerea sub acuzare și judecarea criminalilor de război națiști.

- Stabilirea liniei Oder-Neisse ca frontieră a Poloniei postbelice.
- Expulzarea germanilor rămași în afara granițelor Germaniei postbelice.
- Acordul asupra reparațiilor de război. Aliații și-au estimat pierderile la 200 de miliarde de dolari SUA. La insistențele aliaților occidentali, Germania a fost obligată să plătească doar 20 de miliarde în proprietăți germane, produse industriale și forță de muncă. Până la urmă, izbucnirea Războiului Rece a împiedicat plata întregii sume. Ca urmare a propunerii lui Stalin, Polonia nu a fost trecută pe lista beneficiarilor compensațiilor plătite de Germania, pentru că ar fi urmat să primească o parte de 15% din compensațiile convenite Uniunii Sovietice. Aceste sume nu au fost primite niciodată de polonezi.
- În plus, Aliații au căzut de acord asupra Declarației de la Potsdam în care erau stabiliți termenii capitulării pentru Japonia.

Granițele vechi și noi ale Poloniei.
Fostele teritorii germane sunt colorate în galben

- Toate aceste probleme urmau să devină literă de lege prin hotărârile unei conferințe de pace care avea să fie convocată cât mai repede cu putință.

În timp ce granița dintre Polonia și Germania fusese practic determinată de transferurile forțate de populație asupra cărora se căzuse de acord la Potsdam, occidentalii au dorit ca la conferința de pace să fie confirmată linia Oder-Neisse ca un aranjament permanent. Acest aranjament nu a fost însă negociat așa cum s-a stabilit. Ca urmare, granița polono-germană a fost recunoscută prin înțelegeri bilaterale: în 1950 - între RDG și Polonia și în 1990 - între Germania (unită) și Polonia. În perioada războiului rece, acest statut de incertitudine a granițelor a dus la creșterea influenței Uniunii Sovietice asupra Poloniei și Germaniei.

Aliații occidentali, în special Churchill, aveau mari suspiciuni în ceea ce privește motivele lui Stalin, care instalase deja guverne comuniste în statele din Europa Centrală aflate sub influența sovietică. Conferința de la Potsdam a fost ultima conferință între aliați.

În timpul conferinței, Truman i-a vorbit lui Stalin de "arme noi mai puternice" nespecificate. Stalin care, în mod ironic, știa de existența armei nucleare americane cu mult înaintea lui Truman, a încurajat folosirea oricărui mijloc care ar fi grăbit sfârșitul războiului. Spre sfârșitul conferinței, Japoniei i s-a dat un ultimatum, amenințând-o cu "distrugerea imediată și totală", fără a menționa bomba nucleară. După ce Japonia a respins ultimatumul, americanii au lansat atacurile nucleare de la Hiroșima (6 august) și Nagasaki (9 august). Truman a luat decizia de a folosi armele atomice cât încă se mai afla la conferință.

În Comunicatul dat publicității de Conferința de la Potsdam a fost reluată problema criminalilor de război:

„Criminalii de război, se spune în capitolul al III lea, Germania și indivizii care au participat la planurile sau executarea de întreprinderi naziste, tinzând sau înfăptuind atrocități sau crime de război, vor fi arestați și aduși în fața justiției. Șefii naziști, persoanele influente ale partidului și înalții demnitari ai organizațiilor și instituțiilor naziste, precum și orice alte persoane periculoase pentru ocupanții aliați sau pentru scopurile pe care ei și le propun, vor fi arestate și internate.”

În acest scop, la 8 august 1945, la Londra, reprezentanții SUA, Marii Britanii, Franței și URSS au hotărât înființarea unui Tribunal Internațional pentru judecarea și pedepsirea principalilor criminali de război naziști.

Bibliografie:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferinta_de_la_Potsdam;
- <https://historia.ro/sectiune/general/conferinta-de-la-potsdam-17-iulie-1944>.

Vlad Poroșnicu,
clasa a X-a E

PERSONALITATEA COMPLEXĂ A DOMNITORULUI ȘTEFAN CEL MARE

Ștefan cel Mare, domnitorul Moldovei, este o figură centrală în istoria românească, nu doar pentru abilitățile sale de om politic, diplomat și comandant militar, ci și pentru contribuția sa semnificativă pentru cultura moldovenească.

Personalitatea sa complexă, caracterizată prin abilități de lider și un angajament față de cultură, îi conturează o personalitate de referință în istoriografia românească.

Fiul al lui Bogdan al II-lea, Ștefan cel Mare a domnit timp de 47 de ani, cea mai lungă domnie din epoca medievală a Țărilor Române.

„Lui Ștefan cel Mare românul îi atribuie tot ce-i pare curios, mare, vitejesc și chiar neînțeles în pământul nostru. Orice cetate, orice zid, orice val, orice șanț, întreabă-l cine le-au făcut; el îți va răspunde: Ștefan cel Mare. Orice pod, orice biserică, orice fântână, orice curte sau palat vechi, el le va raporta eroului său. Orice bunătate, orice așezământ a căruia rămășițe se mai trăgănează până astăzi, orice legiuire ominească, orice puneri la cale înțelepte Ștefan vodă le-au auzit, îți va zice el, și iar Ștefan vodă.

În sfârșit, acest domn, pentru moldoveni rezumă toate faptele istorice, toate monumentele, toate isprăvile și instituțiile făcute în cinci veacuri, de atâția stăpânitori.” – Mihail Kogălniceanu.

În primul rând, curajul și vitejia lui Ștefan cel Mare au fost legendare. Pe câmpul de luptă, el a condus personal armatele sale, inspirându-și soldații prin exemplul personal. În bătălii precum cea de la Vaslui din 1475, Ștefan a demonstrat nu doar abilități tactice excepționale, ci și o bravură remarcabilă, înfruntând forțe mult superioare numeric.

Inteligența și perspicacitatea domnitorului s-au manifestat atât în strategiile sale militare, cât și în deciziile politice. Ștefan a înțeles complexitatea situației geopolitice a Moldovei și a acționat cu înțelepciune pentru a-și proteja țara.

Capacitatea sa de a anticipa mișcările adversarilor și de a planifica pe termen lung a fost crucială pentru supraviețuirea și prosperitatea Moldovei.

Patriotismul și devotamentul față de țară au fost trăsături definitorii ale caracterului său. Întreaga sa domnie a fost dedicată apărării și consolidării Moldovei. Ștefan a luptat neobosit pentru independența țării sale, refuzând să se supună marilor puteri ale vremii și căutând mereu cele mai bune soluții pentru poporul său.

Perseverența și determinarea lui Ștefan cel Mare au fost evidente în modul în care a făcut față adversităților. Chiar și după înfrângeri, cum a fost cea de la Războieni din 1476, el nu s-a dat predat, ci a găsit resurse pentru a-și reorganiza forțele și a continua lupta. Spiritualitatea profundă a domnitorului s-a reflectat în construirea numeroaselor biserici și mănăstiri. Această latură a caracterului său nu doar că a consolidat credința poporului, dar a și contribuit la dezvoltarea culturală și artistică a Moldovei.

Nu în ultimul rând, dragostea sa pentru cultură și educație a lăsat o amprentă durabilă asupra Moldovei. Ștefan a încurajat artele, literatura și învățătura, contribuind la o perioadă de înflorire culturală.

„Dacă cercetăm caracterul lui Ștefan, îl vedem de la început cuprins de un mare neastâmpăr. Nu putea sta un moment fără a nu face ceva. Și fiindcă lucrarea acelui timp se mișca mai ales în câmpul războiului, apoi îl vedem pe dânsul apucându-se de războaie mai mult îndrăznește decât cugetate.” – A. D. Xenopol.

Referindu-se la caracterul lui Ștefan, cronicarul maghiar Nicolaus Isthuanffius (Miklós Istvánffy) îl portretiza ca fiind „șovăitor în credință și nestatornic”, unde remarca privind lipsa de credință se referea la presupusa încălcare de către Ștefan a jurământului de suveranitate față de regele Ungariei.

La rândul său, regele Sigismund I al Poloniei, îl caracteriza astfel: „Ștefan era din fire abil, viclean, nestatornic, viteaz și cu suflet mare, pentru care a fost numit, de către cei tineri, vulpe șireată”. Iar un document din arhivele statului venețian concluzionează că „a fost în moarte ca și în viață, teribil și prudent”. „... amintirea sa a luminat totdeauna în marea biserică a conștiinței neamului. Uneori mai tare, alteori mai slab, dar nici un vânt năprasnic n-a putut-o stinge. Și astăzi ea se înalță puternică, în marea flacără de mândrie și recunoștință ce pornește din toate inimile noastre la pomenirea celor patru sute de ani de la moartea puternicului împărat senin al românimii.” – Nicolae Iorga.

Caracterul lui Ștefan cel Mare a fost o combinație extraordinară de curaj, inteligență, patriotism, diplomatie și spiritualitate.

Aceste trăsături l-au transformat într-un lider excepțional, capabil să ghideze Moldova prin una dintre cele mai turbulente perioade ale istoriei sale. Moștenirea sa caracterială rămâne un exemplu de leadership și devotament față de țară, inspirând generații de români până în zilele noastre. Temperamentul lui Ștefan cel Mare a reprezentat o componentă esențială a personalității sale, conturând modul în care a acționat atât pe câmpul de luptă, cât și în planul politic și diplomatic.

Combinând impulsul, pasiunea cu autocontrolul și rațiunea, domnitorul a reușit să transforme trăsăturile sale de natură colerică într-o forță constructivă pentru întregul popor moldovenesc.

În tinerețea sa, Ștefan era cunoscut pentru energia debordantă și impulsivitatea specifică temperamentului coleric. Această latură a personalității se manifesta prin reacții rapide și accese de furie, esențiale în situații de conflict direct, în care dârzenia și determinarea trebuiau să fie prezente. Un astfel de spirit impulsiv îl ajuta să se impună în bătălii și să inspire curaj în rândul soldaților săi, generând un efect motivant asupra întregii armate.

Pe măsură ce a înaintat în domnie, Ștefan cel Mare a demonstrat o maturizare deosebită. Conștient fiind de impactul negativ pe care reacțiile impulsive îl puteau avea în relațiile politice și în gestionarea conflictelor, el a învățat să-și canalizeze emoțiile. Autocontrolul dobândit i-a permis să echilibreze pasiunea cu rațiunea, transformând temperamentul său într-un avantaj strategic. Astfel, în momentele cruciale, când era nevoie de calm și de decizii bine gândite, domnitorul se arăta capabil să depășească impulsivitatea și să adopte o atitudine diplomatică și calculată.

Această evoluție personală a avut un impact direct asupra modului în care a condus Moldova. Capacitatea de a-și gestiona tensiunile interioare a permis lui Ștefan să stabilească relații mai echilibrate cu boierii și aliații, să navigheze cu succes printre complexe alianțe și să consolideze apărarea țării în fața amenințărilor externe. În situații de criză, echilibrul său interior se reflecta în decizii strategice care au contribuit la întărirea statului și la asigurarea independenței Moldovei.

În concluzie, temperamentul lui Ștefan cel Mare, deși inițial coleric și impulsiv, a evoluat, transformându-se într-o virtute a conducătorului. Combinând pasiunea cu capacitatea de autocontrol, el a reușit să transforme trăsăturile sale caracteriale într-o forță motrice ce a modelat destinul unei întregi națiuni. Această complexitate a personalității îl face un exemplu de lider care, în fața adversităților, a știut să găsească echilibrul necesar pentru a inspira și conduce cu înțelepciune.

Bibliografie:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Ștefan_cel_Mare
2. https://repository.utm.md/bitstream/handle/5014/3784/Conf_UTM_2010_I_pg
3. <https://www.libertatea.ro/stiri/cine-a-fost-stefan-cel-mare-domnitor-al-moldovei-5019066>
4. <https://historia.ro/sectiune/portret/stefan-cel-mare-imaginea-domnitorului-moldovean-586458.html>

Alexandra Ștefan,
clasa a X-a C
prof. consilier școlar Tatiana-Gabriela Duță

Războiul din Vietnam, un război psihologic.

Războiul din Vietnam este una dintre cele mai dureroase pagini din istoria Americii, depășită doar de Războiul Civil. Nu doar pentru că a fost singura înfrângere majoră a americanilor, ci pentru că a fost un conflict prelungit fără un scop clar, soldat cu prea multe victime din cauza greșelilor repetate ale administrației. În cele din urmă, acest război a schimbat profund relația dintre poporul american și guvern, dar prețul a fost uriaș: cinci președinți implicați și 58.000 de soldați pierduți.

John G. Stoessinger a descris războiul din Vietnam ca o „tragedie în cinci acte”, fiecare condus de un președinte american care a contribuit la escaladarea conflictului. Iată principalele decizii ale fiecăruia:

1. Harry Truman (1945-1953) – A început implicarea SUA în Indochina prin sprijinirea financiară a Franței în războiul său împotriva Viet Minh. Deși inițial susținea autodeterminarea, logica Războiului Rece l-a determinat să vadă Vietnamul ca un câmp de luptă împotriva comunismului.

2. Dwight D. Eisenhower (1953-1961) – A refuzat intervenția militară directă la Dien Bien Phu, dar a susținut divizarea Vietnamului la Geneva și a împiedicat alegerile din 1956, temându-se că Ho Chi Minh le-ar câștiga. A sprijinit regimul autoritar al lui Ngo Dinh Diem, creând premisele unui conflict prelungit.

3. John F. Kennedy (1961-1963) – A crescut semnificativ numărul consilierilor militari americani (până la 15.000) și a permis răsturnarea și asasinarea lui Diem în 1963, lăsând Vietnamul de Sud într-o stare de haos politic.

4. Lyndon B. Johnson (1963-1969) – A folosit incidentul din Golful Tonkin pentru a justifica o intervenție militară masivă, trimițând peste 500.000 de soldați și lansând bombardamente intense. Escaladarea conflictului a dus la pierderi uriașe și opoziție internă crescândă.

5. Richard Nixon (1969-1974) – A inițiat „vietnamizarea” războiului, reducând trupele americane, dar a extins conflictul în Cambodgia și Laos. Deși Acordurile de la Paris (1973) au permis retragerea SUA, strategia sa nu a prevenit prăbușirea Vietnamului de Sud în 1975.

Cum a devenit un război psihologic?

Puține conflicte contemporane au fost atât de ideologizate precum războiul din Vietnam. Ambele tabere ale Războiului Rece au folosit propagandistic suferințele și pierderile umane. SUA s-au considerat victorioase pe câmpul de luptă, dar învinse de mass-media. Sindromul vietnamez s-a „vindecat” abia în războiul din Golf (1991).

Deși generalul Westmoreland lăuda moralul trupelor americane, John Colvin, consul britanic la Hanoi (1965-1967), descria astfel atmosfera generală ce domnea în rândul soldaților americani: „În acești ani (1969-1972), efortul militar al Statelor Unite a fost diluat de consumul de droguri, indisciplină, slabă comandă, dezertări, asasinări de ofițeri și subofițeri, confruntări între albi și negri.”.

Vegetația și agentul portocaliu

Climatul și relieful erau nefavorabile pentru soldații americani neobișnuiți cu acestea, afectându-i psihic cât și fizic. În urma folosirii de erbicide exfoliante pentru distrugerea vegetației și sporirea vizibilității, efectele mutagene și cancerigene și-au făcut apariția timp de generații întregi, astfel apărând "sindromul Vietnam".

Mesajele americane: „Vino acasă” și „Bani pentru arme”

Cel mai amplu program PSYOP american în Vietnam, „Vino acasă”, a fost inițiat în 1963. Luptătorilor comuniști li se oferea iertare și bani în schimbul predării, evitându-se termenul „predare”. Cei care acceptau erau ținuți 45-60 de zile, apoi eliberați. SUA știau că aceștia nu se mai puteau întoarce la Vietcong, unde ar fi fost executați.

Pentru promovarea programului, s-au folosit echipe speciale, stații mobile de amplificare și milioane de fluturași. A fost creată și revista „Long Me”, redactată de foști propagandiști comuniști, distribuită prin rețele locale.

Subcampania „Bani pentru arme” recompensa predarea de echipament militar inamic. Americanii au calculat eficiența programului: 127 \$ per dezertor (75.000 în total), adică 9,5 milioane \$, față de 2,25 miliarde \$ cât ar fi costat eliminarea acestora prin luptă.

„Humidor” și „Scrisori otrăvite de la prieteni”

Operațiunile PSYOP negru au fost conduse de unitatea specială SOG, având un buget de 3,7 milioane \$ în 1967. Strategia se baza pe exploatarea punctelor psihologice slabe ale adversarului.

În cadrul proiectului „Humidor”, pescari nord-vietnamezi erau răpiți și duși pe o insulă ce imita o bază anticomunistă. După eliberare, relatările lor despre existența acestei „mișcări de rezistență” generau suspiciuni și dezbinare în tabăra comunistă.

„Scrisorile otrăvite de la prieteni” urmărea discreditarea oficialilor comuniști, trimițându-le mesaje false ce sugerau implicarea lor în spionaj. Corespondența includea indicii menite să alarmeze cenzura comunistă, generând paranoia și epurări interne.

SOG a folosit și posturi radio clandestine, difuzând mesaje subversive. Mii de aparate radio capabile să capteze doar

emisiunile SOG au fost parașutate în Nord și în taberele Vietcong.

Casetele cu fantome din Saigon

Aceste înregistrări, realizate într-un studio din Saigon, conțineau sunete sinistre precum urlete, lovituri de gong și voci care imitau spiritele celor morți, exploatând superstițiile vietnameze despre fantome.

Difuzate noaptea de pe bărci, elicoptere și difuzoare amplasate în junglă, casetele aveau scopul de a induce frica și de a demoraliza inamicul. O înregistrare faimoasă, „Ghost Tape Number Ten”, simula vocea unui soldat mort care își avertiza foștii camarazi. Deși unele unități vietnameze au fost afectate, eficiența reală a tacticii rămâne incertă.

Lupta de Gherilă

Aceasta consta în deghizarea soldaților vietnamezi în civili, atacând punctele vulnerabile americanilor cum ar fi stațiile de aprovizionare sau convoaiele, mulți civili pierzându-și viața la acea vreme.

Asul de Pică

Lăsat pe cadavre de către soldații americani, acesta era folosit drept marcaj sporind teamă.

Tortura soldaților capturați

Prezente și azi în muzeele din Vietnam, dispozitivele de tortură erau numeroase, soldați americani capturați și ținuți în cuști sau în închisori fără a avea parte de lumina soarelui săptămâni întregi, încătușați de picioare și de mâini și ținuți atârnați sau chiar fiind hrană pentru șerpi, metodele de tortură erau fără limite.

„Lupta este mai puțin importantă decât propaganda”

Nord-vietnamezii considerau propaganda esențială pentru succesul militar. Spre deosebire de democrațiile occidentale, unde PSYOP era doar un instrument tehnic, în Vietnam comuniștii vedeau propaganda ca fundamentul sistemului lor.

În unitățile Vietcong, sloganurile precum „Activitățile politice sunt mai importante decât cele militare” erau omniprezente. Îndoctrinarea permanentă asigura moralul ridicat al luptătorilor, prevenind dezertările.

În plus, propaganda era omniprezentă în sate, baze subterane și front. Învățămintul ideologic, paradele și simbolistica liderilor comuniști consolidau loialitatea populației. Americanii au subestimat impactul acestui sistem, suferind consecințele în timp.

„Dan van“, „Dich van“, „Binh van“

Vietcong-ul a folosit trei tipuri de operațiuni psihologice:

- „Dan van“ – menținerea sprijinului populației din teritoriile controlate.
- „Dich van“ – influențarea populației din zonele americane/sud-vietnameze.
- „Binh van“ – atragerea militarilor sud-vietnamezi prin promisiuni de clemență și recompense pentru dezertare.

Tactici precum amenințări asupra liderilor sud-vietnamezi, infiltrarea agenților de influență și distribuirea de cântece patriotice comuniste au fost eficiente în recrutarea de noi membri.

Propaganda americană, blocată de diferențele culturale

SUA au investit masiv în PSYOP, dar fără succes. Nouă agenții, inclusiv USIA, s-au ocupat de campaniile de influență, având ca obiectiv subminarea sprijinului pentru comuniști și îmbunătățirea imaginii guvernului sud-vietnamez.

Totuși, studiile din 1968 arătau că americanii nu înțelegeau mentalitatea vietnameză. Diferențele culturale esențiale includeau:

1. Vietnamezii acceptau realitatea, americanii încercau să o schimbe.
2. Vietnamezii trăiau în prezent, americanii sacrificau prezentul pentru viitor.
3. Vietnamezii luau decizii colectiv, americanii individual.

Fluturașii americani, inclusiv cei cu imagini provocatoare pentru soldați, au fost ineficienți. Briefingurile oficiale zilnice erau atât de irelevante încât jurnaliștii le ironizau drept „five o'clock foolies“.

Hollywood și „Sindromul Vietnam“

Spre deosebire de Al Doilea Război Mondial, Hollywood-ul nu a fost aliatul Pentagonului în războiul din Vietnam. Filmele anti-război au dominat peisajul cinematografic.

Singurul film pro-război notabil a fost „Beretele verzi“ (1968), regizat de John Wayne, dar a fost criticat pentru tonul său primitiv anticomunist.

În anii '80, au apărut filme-revanșă precum „Rambo“ și „Dispăruți în acțiune“, care încercau să refacă imaginea armatei americane. Totuși, impactul acestora a fost eclipsat de capodoperele antirăzboi:

- „Întoarcerea acasă“ (1978)
- „Vânătorul de cerbi“ (1979)
- „Platoon“ (1986)
- „Născut pe 4 iulie“ (1989)

Aceste filme au evidențiat scenele de violență fizică și psihică extremă, o imagine în general sumbră a armatei americane roasă de droguri și sadism, absurditatea războiului și incapacitatea veteranilor întorși acasă de a-și vindeca traumele și a relua o viață normală au fost principalele imagini și mesaje ale acestor filme, unele multi-oscarizate. „Am fost cândva soldați și tineri“ (2001), cu Mel Gibson, a fost mai echilibrat, sugerând că „sindromul vietnamez“ era pe cale de vindecare – doar pentru a fi înlocuit de cel irakian.

A meritat războiul?

Pentru Statele Unite, războiul clar nu a meritat, a fost o catastrofă care putea fi evitată dacă cei cinci președinți care au condus țara între 1950 și 1973 ar fi luat decizii importante de politică externă bazate pe temeri, pe speranțe nefondate și percepții greșite. Rezultatul? Aproape 60.000 de soldați americani morți, sute de mii de raniți și o societate aflată în criză profundă

Rămâne o întrebare deschisă: a meritat războiul din Vietnam sau ar fi fost mai bine ca victoria comunistă să fi venit încă din anii '50? Dacă Vietnamul ar fi devenit comunist mai devreme, Ho Chi Minh ar fi putut urma exemplul lui Tito, menținând o anumită independență față de Moscova și Beijing.

Pentru SUA, acest scenariu ar fi evitat pierderile uriașe și nu ar fi afectat semnificativ balanța Războiului Rece. Vietnamul ar fi fost, cel mai probabil, o „Iugoslavia a Asiei“, fără un impact major asupra expansiunii comunismului global.

Bibliografie:

- <https://revistaverso.ro/razboiul-din-vietnam-o-analiza-a-impactului-sau-asupra-istoriei-si-societatii-contemporane>;
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Razboiul_din_Vietnam;
- https://www.wikiwand.com/ro/articles/Razboiul_din_Vietnam.

Călin Vicențiu Candrea,
clasa a XI-a F

Hohenzollernii – Originea Familiei Regale a României

Cea mai veche menționare a Zollernilor datează din anul 1061 în „Cronica lumii”, când este amintit teritoriul condus de contele Burkhard I von Zollern.

„Cronica lumii” este scrisă de călugărul Berthold din Reichenau, pomenindu-i pe „Burchardus et Wezil de Zolorin occiduntur”, doi Zollerni care muriseră în timp ce se aflau în serviciul împăratului Heinrich al IV-lea.

Pe la sfârșitul secolului al XII-lea, Frederick al III-lea de Zollern, a devenit și burggraf (contele castelului) de Nürnberg, în urma morții socrului său, Conrad al II-lea. De atunci este folosit numele de familie Hohenzollern.

Zollern era locul lor de proveniență, în partea șvabă a Germaniei, iar Hohenzollern, muntele înalt de 855 de metri, pe care se află și azi castelul familiei. Și urmașii lor, Friedrich I și Friedrich al II-lea, se vor afla în anturajul imperial, pentru ca, în 1192, Friedrich al III-lea să fie ridicat, de împăratul Heinrich al VI-lea (1165-1197), la rangul de Burggraf de Nürnberg. Contextul a fost unul special, el părăsind fieful familiei pentru a se căsători cu fiica ultimului Burggraf al orașului, din familia Raab.

Frederick al IV-lea a împărțit în anul 1218 moștenirea cu fratele său Conrad. Primul a păstrat ținutul Zollern, fondând ramura suabiană a familiei Hohenzollern, cel de-al doilea a primit Nürnbergul, punând bazele ramurii franconiene a aceleiași familii. De aici provin prinții electori de Brandenburg (începând cu 1415), ducii prusaci (din 1525), regii Prusiei (din 1701) și împărații Germaniei (din 1871).

Ulterior aceasta avea să adere la protestantism, în timp ce suabienii au rămas catolici. Ramura franconiană avea să aibă de-a lungul timpului o influență foarte mare asupra istoriei Germaniei.

Treptat teritoriul stăpânit de aceștia s-a extins, cuprinzând regiunile Ansbach și Kulmbach (secolul XIV), marchizatul de Brandenburg (secolul XV), ducatul Prusiei (secolul XVII).

La începutul secolului XVI, Albrecht de Hohenzollern (marele maestru al Ordinului Cavalerilor Teutoni) și Sigismund cel Bătrân (regele Poloniei 1506-1548) au încheiat un tratat la Cracovia, prin care stăpânirile ordinului au fost secularizate și transformate într-un stat laic – ducatul Prusiei, aflat sub suzeranitate polonă.

În 1618, la moartea ultimului reprezentant al familiei Hohenzollern din Prusia, ducatul a fost acordat în stăpânire vasalică lui Johann Sigismund de Hohenzollern, principe – elector de Brandenburg, în schimbul participării alături de Polonia la războiul împotriva Suediei (1618 – 1629).

În 1660, prin tratatul de la mănăstirea Oliva, Polonia a recunoscut suveranitatea Prusiei. Până în 1701 ducatul a fost condus de principii–electori de Brandenburg, care erau în același timp și duci ai Prusiei, iar din 1701 de regii Prusiei: Frederick Wilhelm I „Regele Sergent ” (1713 – 1740), Frederick al II-lea cel Mare (1740 – 1786, în timpul său Prusia devine o mare putere europeană), Frederick Wilhelm al II-lea (1786 – 1797), Frederick Wilhelm al III-lea (1797 – 1840), Frederick Wilhelm al IV-lea „Regele Romantic” (1840 – 1861), Wilhelm I (1861 – 1888, din 1881 împărat al Germaniei). Ultimul cap încoronat din dinastia Hohenzollern în Germania a fost împăratul Wilhelm al II-lea (1888 – 1918).

Frederic cel Mare

Wilhelm al II-lea

Ramura suabiană a Hohenzollernilor, din care face parte și familia regală a României, a avut o influență politică mult mai mică decât a „rudelor” franconiene. În 1557, ținutul Hohenzollern a fost împărțit de urmașii contelui Carol I, apărând astfel comitatele Hohenzollern – Hechingen și Hohenzollern – Sigmaringen; acestora li se va adăuga în comitatul Hohenzollern – Haigerloch, care în 1767 va fi împărțit între celelalte două. Hohenzollern-Haigerloch (existentă până în 1767, după care, teritoriul ei a trecut în posesia rudelor de Sigmaringen), Hohenzollern-Hechingen (până în 1850) și Hohenzollern-Sigmaringen, singura care mai există și azi.

La mijlocul secolului XIX, principii de Hechingen și Sigmaringen au abdicat, cele două principate fiind incluse în provincia prusacă de Hohenzollern.

Carol Anton de Hohenzollern-Sigmaringen a fost între 1858 – 1862 prim-ministru al Prusiei. Acesta a fost căsătorit cu Josephine de Baden și au avut șase copii: Leopold (tatăl regelui Ferdinand al României), Ștefania, Carol (viitorul rege Carol I al României),

Anton, Friedrich și Maria Luisa.

Motto-ul acestei dinastii, fondate în secolul al XI-lea, este Nihil sine Deo ("Nimic fără Dumnezeu").

Duci, principii electori și regi din dinastia Hohenzollern:

- Albert, duce al Prusiei (1525–1568)
- Albert Frederic (1568 –1577)
- Georg Frederic (Regent, 1577–1603)
- Joachim al III-lea Frederic, principe elector (Regent, 1603–1608)
- Johann Sigismund (1618–1619; Regent, 1608–1618)
- Georg Wilhelm (1619–1640)
- Friedrich Wilhelm I (1640–1688)
- Friedrich al III-lea (1688–1701), viitorul rege Friedrich I al Prusiei
- Friedrich I al Prusiei (1701–1713)

- Friedrich Wilhelm I (1713–1740)
- Friedrich al II-lea al Prusiei (supranumit „Frederich cel Mare”, 1740–1786)
- Friedrich Wilhelm al II-lea al Prusiei (1786–1797)
- Friederich Wilhelm al III-lea al Prusiei (1797–1840)
- Friedrich Wilhelm al IV-lea al Prusiei (1840–1861)
- Wilhelm I (1861–1888), împărat al Germaniei
- Friedrich al III-lea (1888), împărat al Germaniei numai 99 de zile
- Wilhelm al II-lea (1888–1918), împărat al Germaniei

Linia dinastică a Hohenzollern este continuată în Germania postbelică de:

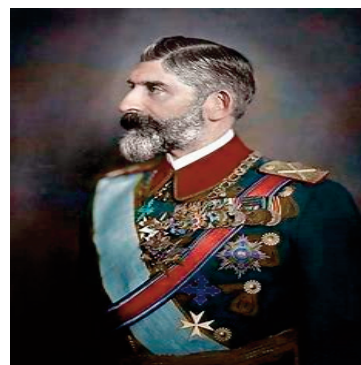
- Prințul Wilhelm al Prusiei (1941–1951)
- Prințul Louis Ferdinand al Prusiei (1951–1994)
- Prințul Georg Friedrich al Prusiei (1994–present)

În România, în anul 1866, dinastia Hohenzollern este aleasă ca dinastie domnitoare de către clasa politică autohtonă, în frunte cu prim-ministrul Ion Brătianu.

Regii României, prinți de Hohenzollern-Sigmaringen:

- Carol I (domnitor al României 1866–1881; rege 1881-1914);

- Ferdinand I al României (1914–1927);

- Carol al II-lea al României (1930–1940).

- Mihai I al României (1927–1930 (regentă) și 1940–1947)

Mihai I al României a trăit împreună cu soția sa, prințesa Ana de Bourbon-Parma, atât în Elveția, unde a fost exilat, cât și în România, unde s-a reîntors după lungul exil impus de regimul comunist în perioada mai 1948 – ianuarie 1997.

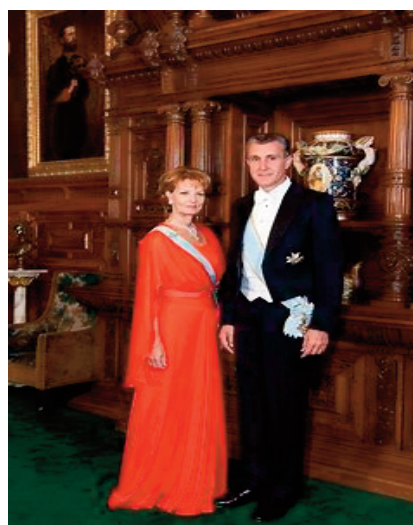

Regele Mihai și Regina Ana cu Princesele

După decesul regelui Mihai în 2017, coroana românească i-a revenit fiicei mari a acestuia, prințesa Margareta. Dumneai și Casa Regală Română (având relațiile dinastice cu Hohenzollern deja retezate), pe care o călăuzește, revendică mai departe tronul și păstrează relații diplomatice cu actuala clasă republicană conducătoare a țării.

Prințesa Margareta se bucură de admirația și de respectul unei părți mici a cetățenilor români și a celor moldoveni, din vina clasei politice republicane ostile, dar și a propagandei bolșevice îndelungate.

Prințesa Margareta a României și Prințul Radu

Bibliografie:

- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Hohenzollern>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Hohenzollern>
- <https://historia.ro/sectiune/general/dinastia-hohenzollern-istoria-pe-scurt-2428941.html>
- Ioan Scurtu, Monarhia în România. 1866-1947, București, Editura Danubius, 1991.

Ana Maria Nițulescu,
clasa a XI-a D

Iuri Gagarin – primul om care a ajuns în spațiu

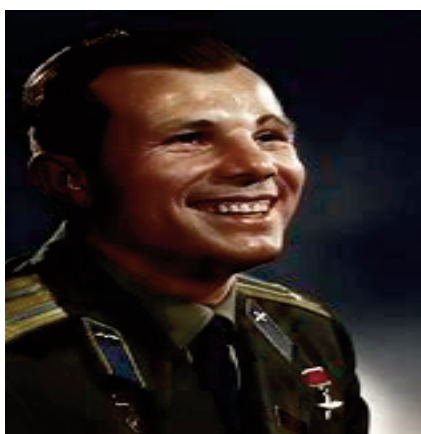
Iuri Gagarin a fost un cosmonaut sovietic și a devenit primul om din istorie care a efectuat o misiune pe orbita terestră, la 12 aprilie 1961, aflându-se la bordul navei Vostok.

Fiul unui tâmplar de la o fermă colectivă (colhoz), Gagarin s-a născut la s-a născut în satul Klușino, aproape de Gjatsk (în prezent în Regiunea Smolensk, Rusia), la 9 martie 1934.

Familia lui Gagarin a suferit în timpul ocupației naziste din al Doilea Război Mondial. Ceilalți doi frați ai săi mai mari au fost luați ca prizonieri în Germania în anul 1943 și au revenit numai după război.

După ce a început ucenicia în metalurgie ca turnător, Gagarin a fost ales pentru continuarea studiilor la un liceu tehnic din Saratov, absolvind în 1955.

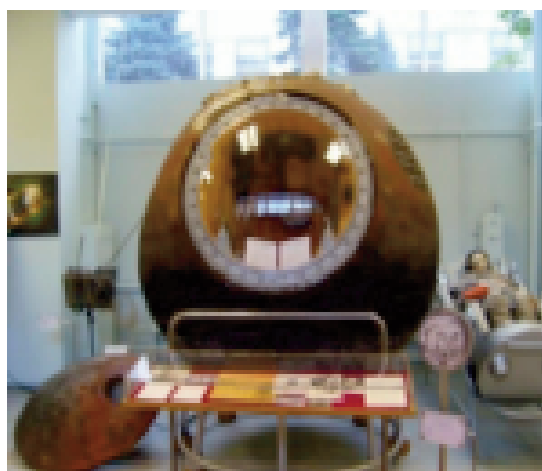

Apoi, atras de aviație, el a urmat un curs de zbor. După finalizarea acestui curs, a intrat la școala de cadeți a forțelor aeriene sovietice de la Orenburg, pe care a absolvit-o în 1957. Acolo a întâlnit-o pe Valentina Goreaciova, cu care s-a căsătorit în 1957, după ce a devenit pilot pe un avion de luptă MiG-15.

În 1960, după o intensă căutare și un proces de selecție riguros, Iuri Gagarin a fost selectat, împreună cu alți 19 candidați, pentru Programul Spațial Sovietic. Alături de ceilalți cosmonauți, el a fost supus la o serie de experimente foarte dure menite să-i testeze rezistența fizică și psihică. Din cei 20 au fost selectați doar doi, Gagarin și Gherman Titov, care aveau să zboare în spațiu.

Înainte de misiune, Gagarin a exprimat sentimente de mândrie și responsabilitate, subliniind că zborul său nu era doar o realizare personală, ci și o datorie față de poporul sovietic și întreaga omenire. Vostok 1 a fost primul zbor spațial al programului Vostok și primul zbor spațial orbital uman din istorie. Capsula spațială Vostok 3KA a fost lansată din Cosmodromul Baikonur, din Uniunea Sovietică, la 12 aprilie 1961, cu Yuri Gagarin la bord, făcându-l primul om care a atins viteza orbitală în jurul Pământului și a finalizat o orbită completă în jurul Pământului.

Zborul spațial orbital a constat dintr-o singură orbită în jurul Pământului, care a străbătut atmosfera superioară la 169 de kilometri în punctul său cel mai de jos. Zborul a durat 108 minute de la lansare până la aterizare, atingându-se o viteză incredibilă de 27.400 km/h. Gagarin s-a parașutat la sol separat de capsula sa, după ce s-a ejectat la 7 km altitudine.

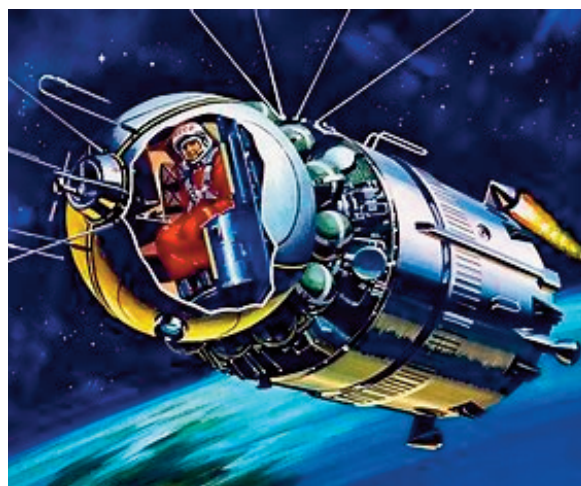

Acest eveniment a reprezentat o victorie importantă pentru U.R.S.S. în cucerirea spațiului cosmic, obținută în fața Statelor Unite ale Americii, dar și un prim pas important pentru omenire în încercarea acesteia de a cuceri spațiul cosmic, Gagarin devenind un adevărat superstar mondial.

După retragerea din programul spațial, Gagarin a devenit instructor de pilotaj pe avioanele de vânătoare sovietice. Din păcate, în timpul unui zbor își pierde viața. Moartea lui Iuri Gagarin și a copilotului său, care a avut loc pe 27 martie 1967 într-un accident aviatic, a fost învăluită în mister și a generat numeroase teorii ale conspirației de-a lungul timpului. În ciuda acestor speculații, nu există dovezi concludente care să susțină aceste teorii. În schimb, cercetările oficiale și mărturiile unor martori oferă explicații mai clare. După mai bine de 40 de ani de incertitudini, în 2013, cosmonautul Alexei Leonov, a afirmat într-un interviu că accidentul a fost rezultatul unei manevre disperate de evitare a unui alt avion de vânătoare, un Suhoi Su-15 care ar fi apărut din nori în calea avionului MIG-15 pilotat de Gagarin.

În 1968, satul său natal a fost redenumit „Gagarin” în onoarea sa.

Bibliografie:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Iuri_Gagarin
- <https://www.descopera.ro/cultura/20384128-iuri-gagarin-primul-om-care-a-ajuns-in-spatiu-nu-vad-niciun-dumnezeu-aici-sus>
- <https://historia.ro/sectiune/actualitate/misterul-mortii-lui-iuri-gagarin-primul-om-in-581064.html>
- 100 De Personalitati - Iuri Gagarin, Oameni Care Au Schimbat Destinul Lumii, Nr. 21, Editura De Agostini, 2007, 30 pagini

Diana-Elena Rusu,
clasa a X-a A

Armistițiul de Crăciun din 1914

Armistițiul de Crăciun din 1914 este unul dintre cele mai surprinzătoare și emoționante episoade din istoria Primului Război Mondial. În Ajunul Crăciunului, pe 24 decembrie 1914, soldații germani și britanici au decis spontan să înceteze ostilitățile și au fraternizat în „No Man's Land”, pe frontul de vest, în special în zona Flandrei din Belgia.

În noaptea de 24 decembrie 1914, soldații germani au decorat tranșeele cu lumânări și brazi de Crăciun și au început să cânte colinde precum „Stille Nacht”. Soldații britanici au răspuns cu propriile lor colinde, iar în scurt timp, ambele părți au ieșit din tranșee pentru a se întâlni în „No Man's Land”. Acolo, au schimbat cadouri precum mâncare, alcool, tutun și diverse suveniruri, și au participat la slujbe religioase comune pentru a îngropa camarazii căzuți.

Deși armistițiul nu a fost universal și nu a durat mult, el a demonstrat că, și în cele mai întunecate perioade, spiritul uman poate prevala. Acest eveniment rămâne un simbol al speranței și fraternității în vremuri de conflict

Un moment legendar al armistițiului este meciul de fotbal simbolic improvisat între soldații britanici și

germani, un simbol al dorinței de pace și fraternitate în mijlocul unui conflict devastator. Se crede că germanii au adus o minge improvizată (din cârpe sau articole de îmbrăcăminte). Jocul a avut loc pe terenurile noroioase dintre tranșee, fără reguli stricte sau arbitri. La meci au participat soldați germani și britanici (se menționează că soldații scoțieni ar fi fost, de asemenea, implicați). Relatările variază, însă se presupune că germanii ar fi câștigat meciul cu scorul de 3-2.

Impactul armistițiului asupra războiului și asupra soldaților

Meciul de fotbal și armistițiul nu au avut un impact strategic asupra războiului, care a continuat cu și mai multă violență după acest moment de fraternizare. Mulți soldați au fost profund afectați de întâlnirea cu „inamicul”, pe care nu îl mai vedeau ca pe o entitate abstractă și inumană. Superiorii militari au fost nemulțumiți de armistițiu și au luat măsuri pentru a preveni astfel de fraternizări în viitor.

Este important de menționat faptul că acest armistițiu nu a fost respectat pe toate fronturile. Pe frontul canadian, de exemplu, ostilitățile au continuat, iar superiorii militari au descurajat fraternizarea. În multe cazuri, luptele s-au intensificat chiar în zilele următoare Crăciunului.

Filme inspirate de Armistițiul de Crăciun

Armistițiul de Crăciun din 1914 a inspirat realizarea mai multor filme care ilustrează acest moment emoționant din timpul Primului Război Mondial.

Cel mai cunoscut film pe această temă este „Joyeux Noël” (Crăciun fericit), lansat în 2005. Acest film francez, regizat de Christian Carion, prezintă evenimentele din Ajunul Crăciunului 1914, când soldații francezi, germani și scoțieni au încetat ostilitățile și au fraternizat în „No Man's Land”. Filmul evidențiază umanitatea comună care transcende conflictele naționale și militare.

Acest film oferă perspective dramatice și emoționante asupra unui moment unic de pace și fraternitate în mijlocul războiului.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Armistiul_de_Craciun

https://www.youtube.com/watch?v=3o_0KvdABk

<https://historia.ro/sectiune/timp-liber/armisti-tiul-de-craciun-un-caz-unic-in-istoria-2411297.html>

Stanley Weintraub, Silent Night: The Story of the World War I Christmas Truce, Simon & Schuster, 2014, 256 pag.

Gabriel Făcină,
clasa a X-a A

Legenda lui Chris Kyle

Chris Kyle - cel mai bun lunetist din istoria S.U.A.

Christopher Scott Kyle, cunoscut ca Chris Kyle, s-a născut pe 8 aprilie 1974 în Odessa, Texas. Crescut într-o familie cu tradiții conservatoare, Kyle a fost pasionat de arme încă din copilărie, învățând să tragă alături de tatăl său.

Înainte de a deveni unul dintre cei mai respectați lunetiști din istoria americană și universală, a fost cowboy și a încercat să urmeze o carieră în rodeo, dar o accidentare la braț i-a schimbat destinul. După ce brațul său s-a vindecat, Chris s-a prezentat la un birou de recrutare, dorind să urmeze o carieră în prestigiosul corp al pușcașilor marini americani.

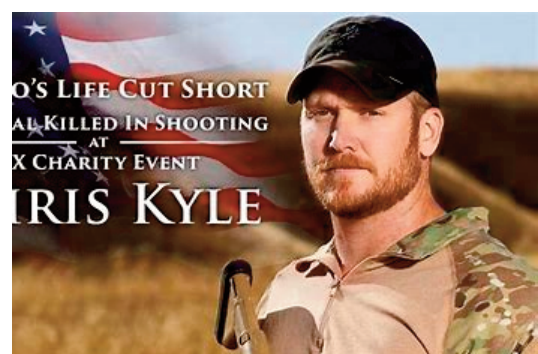
Talentul său excepțional în mânăuirea armelor a atras atenția unui ofițer recrutor, care l-a recomandat pentru unitățile de elită Navy SEALs. Totuși, din cauza tijelor metalice rămase în oasele brațului, Chris a fost inițial respins. În ciuda acestui obstacol, la scurt timp după respingere, el a fost contactat și i s-a oferit șansa de a urma cursurile și antrenamentele intense ale programului BUD/S (Basic Underwater Demolition SEAL).

Cariera militară și faptele de arme

În 1999, Kyle s-a înrolat în Marina S.U.A. și a fost acceptat în unitatea de elită Navy SEAL. După antrenamente intense a fost repartizat în cadrul echipei SEAL Team 3, ca și subofițer, și a participat la patru misiuni în Irak. În timpul războiului, s-a remarcat prin precizia și sângele rece cu care elimina inamicii, protejându-și astfel camarazii de pe teren. A ezitat o singură dată, înainte de a elimina prima sa țintă – o femeie care se îndrepta spre un convoi American ținând ascunsă o grenadă.

Kyle este creditat oficial cu 160 de ucideri confirmate, deși numărul real ar putea ajunge la 255. Aceste realizări l-au transformat într-o figură legendară în rândul forțelor speciale americane și un coșmar pentru insurgenții irakieni, care l-au poreclit „Diavolul din Ramadi” și au pus o recompensă de 20.000 de dolari pe capul său. Chris evita să vorbească despre numărul exact al victimelor sale, deși devenise o figură legendară atât în rândul camarazilor, cât și în presa americană, care îl portretiza drept un erou. Adesea, Chris le spunea apropiaților că și-ar fi dorit să țină o evidență a soldaților americani salvați datorită intervențiilor sale extreme de precise, considerând că aceasta era lista care conta cu adevărat, nu cea a inamicilor eliminați.

Irakul a fost un teren de luptă teribil pentru el. A scăpat de moarte în numeroase rânduri: a supraviețuit după șase atacuri cu dispozitive explozive improvizate, a fost împușcat de trei ori, a trecut prin două prăbușiri de elicopter și a suferit numeroase intervenții chirurgicale.

Viața după armată și „Lunetistul american”

După ce s-a retras din serviciul militar în 2009, Kyle s-a dedicat familiei sale, soției Kaya și celor doi copii ai lor, fiul Colton și fiica McKenna. El s-a dedicat, însă, și ajutării veteranilor de război care sufereau de stres post-traumatic. A fondat o organizație de sprijin și a început să lucreze cu foști soldați pentru a-i ajuta să se reintegreze în societate.

În 2012, Chris și-a publicat autobiografia, „Lunetistul american” („American Sniper”), care a devenit un bestseller. Cartea sa oferă detalii despre misiunile sale din Irak, dar și despre sacrificiile personale și dificultățile întâmpinate de militari la întoarcerea acasă.

Popularitatea cărții a inspirat filmul cu același nume, regizat de celebrul Clint Eastwood, cu Bradley Cooper în rolul său. Filmul, apărut în anul 2014, a fost un real succes internațional, consolidând și răspândind și mai mult legenda lui Kyle.

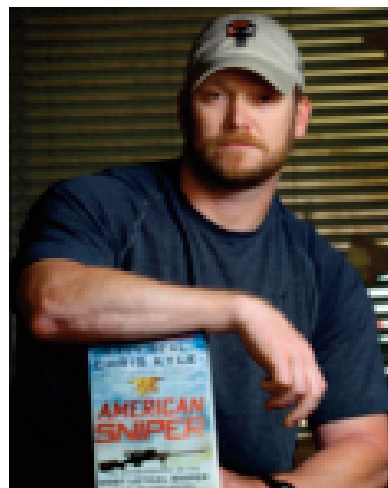

Sfârșitul tragic

Din păcate, viața lui Chris Kyle s-a încheiat tragic, printr-o cotitură incredibilă a sorții. Pe 2 februarie 2013, în timp ce încerca să ajute un veteran care suferea de tulburare de stres post-traumatic, Eddie Ray Routh, Kyle și un prieten, Chad Littlefield, au fost împușcați mortal într-un poligon de tragere din Texas. Ucigașul este închis pe viață, fără posibilitate de eliberare. Moartea lui Kyle a șocat America și a lăsat un gol imens în rândul veteranilor și al forțelor armate.

Moștenirea lui Chris Kyle

Astăzi, Chris Kyle este considerat un simbol al curajului, patriotismului și sacrificiului. Numele său rămâne legat de devotamentul față de camarazii săi și de dorința sa de a proteja. Moștenirea sa continuă prin cartea sa, prin filmul inspirat de viața lui și prin fundațiile care ajută veteranii de război. Povestea sa rămâne un exemplu de dăruire și determinare, demonstrând că un singur om poate face diferența într-un conflict și dincolo de acesta.

Bibliografie:

- https://en.wikipedia.org/wiki/Chris_Kyle
- <https://descoperiri.ro/chris-kyle-cel-mai-bun-lunetist-din-sua/>
- Chris Kyle, Lunetistul american, Editura RAO, București, 2015, 441 pagini

Teodora Dinga,
clasa a X-a A

Helmut Duckadam – Eroul de la Sevilla

Helmut Duckadam este unul dintre cei mai mari portari din istoria fotbalului românesc, devenind o legendă mondială datorită prestației sale remarcabile din finala Cupei Campionilor Europeni din 1986 la Sevilla, când devenea primul portar din istoria fotbalului care apăra patru penalty-uri consecutive.

România era, în anii 80 ai secolului trecut, una dintre țările comuniste din jumătatea estică a Europei, condusă de dictatorul Nicolae Ceaușescu, care, după ce câștigase inițial un val de popularitate în prima parte a regimului său, a dus țara în haos și criză economică. Eșecul economic, împreună cu nivelul de trai scăzut și rapoartele privind încălcarea drepturilor omului, au aruncat țara est-europeană în adâncul izolării pe plan internațional. Revoluția care a rezultat, procesul și execuția atât a lui Ceaușescu, cât și a soției sale în ziua de Crăciun din 1989 au dat poporului român speranța unui viitor mai bun.

În mijlocul acelor tulburi ultimi ani ai regimului comunist, sportul în general și fotbalul în special erau refugii și pasiuni pentru foarte mulți români. Steaua București a câștigat cinci titluri consecutive în Divizia A de fotbal între 1984 și 1989, precum și o Cupă a Campionilor Europeni și o Supercupă a Europei, performanțe unice în istoria fotbalului românesc. Steaua era antrenată de Emerich Jenei și avea în acei ani jucători extraordinari precum Miodrag Belodedici, Victor Pițurcă, Marius Lăcătuș, Ladislau Boloni, Gheorghe Hagi și mulți alții. Omul care a personificat, însă, perfect acea eră de mari succese pentru Roș-Albaștri a fost marele lor portar Helmut Duckadam, eroul unei nopți extraordinare de mai la Sevilla, în sud-vestul însoțit al Spaniei.

Duckadam s-a născut pe 1 aprilie 1959, în comuna Semlac, județul Arad, fiind cetățean roman de etnie germană. Și-a început cariera de fotbalist la echipa locală, U.T.A. Arad, unde și-a demonstrat talentul, fiind ulterior transferat la Steaua București în 1982. Aici a atins apogeul carierei sale, contribuind serios la marile succese ale echipei.

Momentul care l-a transformat într-o legendă a fotbalului s-a petrecut pe 7 mai 1986, pe stadionul Ramon Sanchez Pizjuan din Sevilla, în finala Cupei Campionilor Europeni dintre Steaua București și F.C. Barcelona. După un meci fără goluri în timpul regulamentar și prelungiri, s-a ajuns la loviturile de la 11 metri. Duckadam a reușit o performanță unică în istoria competiției: a apărut toate cele patru penalty-uri consecutive ale adversarilor trase, în ordine, de Alexanco, Pedraza, Pichi Alonso și Marcos.

Steaua a câștigat finala cu 2-0 la penalty-uri, prin golurile marcate de Lăcătuș și Balint, devenind prima echipă din România și din estul Europei care cucerea cel mai important trofeu european la nivel de echipe de club. “Apără Duckadam! Suntem finaliști! Am câștigat Cupa! Cupa Campionilor Europeni este la București!” striga, extaziat, comentatorul Televiziunii Române, Teoharie Coca-Cosma, după al patrulea penalty apărut de Duckadam.

Această performanță extraordinară, intrată în Cartea Recordurilor, l-a transformat pe Duckadam în „Eroul de la Sevilla” și i-a adus recunoaștere internațională. Din păcate, însă, cariera sa s-a întrerupt brusc, în același an, din cauza unui anevrism care a impus o intervenție chirurgicală la brațul drept, aceasta determinându-l să iasă din fotbalul de performanță la doar 27 de ani.

Deși, ulterior, a avut o revenire în poartă la Vagonul Arad, în Divizia B, aceasta a fost de scurtă durată, el retrăgându-se, apoi, definitiv din fotbal.

După retragerea din fotbal, Duckadam a fost implicat în diverse alte activități. Astfel, el a lucrat ca polițist de frontieră, a fost maior de Poliție, pensionat apoi pe caz de boală, a fost timp de un an în S.U.A. cu prima sa soție și cu fiica lor, după ce au câștigat Loteria Vizelor.

Revenit rapid în țară, el a încercat o carieră în politică, fără prea mare succes, în Partidul Noua Generație, apoi a lucrat timp de 10 ani, între 2010 și 2020, ca și Președinte de Imagine în cadrul clubului de fotbal FCSB, patronat de Gigi Becali.

Ca niște recunoașteri târzii ale meritului său deosebit în Noaptea de la Sevilla, Duckadam a primit, în 2008, de la Președintele Traian Băsescu Ordinul „Meritul Sportiv”, iar în 2017 a primit și titlul de cetățean de onoare al Municipiului București.

În ultimii ani ai vieții, fostul mare portar a avut multe probleme de sănătate, suferise opt operații în viața sa, inclusiv una complicată pe cord deschis, destul de recentă. Pe data de 2 decembrie 2024, Eroul de la Sevilla a murit în Spitalul Militar din București, secția cardiologie, după câteva zile de spitalizare în care acuzase o stare de rău. Avea 65 de ani. Cauza morții, stabilită de medici, a fost endocardita (o infecție rară a endocardului - țesutul care căptușește cavitățile inimii).

A fost decorat post-mortem cu Ordinul național „Steaua României” în grad de Cavaler.

Și în ziua de astăzi, Duckadam este o sursă de inspirație pentru tinerii fotbaliști, iar povestea sa continuă să fie una dintre cele mai impresionante din sportul românesc.

Bibliografie:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Helmut_Duckadam
- https://www.eurosport.ro/fotbal/helmut-duckadam-si-povestea-unui-meci-de-legenda-cum-a-trait-finala-de-la-sevilla-acum-e-acum_sto20059342/story.shtml
- <https://adevarul.ro/sport/cauza-mortii-lui-helmut-duckadam-o-viata-marcata-2405844.html>
- Helmut Duckadam, O victorie aplaudată, Editura Militară, București, 1989, 16 pagini.

Bogdan Văsie,
clasa a X-a A

Iuliu Hossu

Iuliu Hossu (n. 31 ianuarie 1885, Milaș, comitatul Cluj, Austro-Ungaria – d. 28 mai 1970, București, din România) a fost episcop al Episcopiei de Cluj-Gherla, deținut politic, cardinal, senator de drept în Parlamentul României, membru de onoare (din 1945) al Academiei Române.

A fost beatificat de Papa Francisc în anul 2019. Este sărbătorit în Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică pe data 2 iunie.

Episcopul Iuliu Hossu a fost cel care a citit la 1 decembrie 1918 din însărcinarea Marelui Sfat Național Român, mulțimilor adunate la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, Proclamația de Unire a Transilvaniei cu Regatul României. Tot el a înmănat Actul Unirii Regelui Ferdinand I al României, la București.

Avea o prestanță extraordinară. Își terminase studiile la Roma, Institutul "De Propaganda Fide", cu două doctorate. Ca poliglot vorbea șapte limbi: română, maghiară, germană, latină, greacă, italiană și franceză. În anul 1940, când a fost cedat Ardealul de Nord, nu s-a refugiat, ci a rămas alături de credincioși, riscându-și viața, l-a convins și pe episcopul ortodox Nicolae Colan să rămână și el.

În contextul interzicerii Bisericii Greco-Catolice din România de regimul comunist, în anul 1948 a fost arestat, împreună cu toată elita care a înfăptuit Marea Unire și avea să se stingă la 28 mai 1970, la Mănăstirea Căldărușani, de lângă București. Aici petrecuse 15 ani de domiciliu forțat, după 5 ani de închisoare la Sighet, pentru refuzul de a trece la Biserica Ortodoxă.

A refuzat scaunul de Mitropolit al Moldovei oferit de autoritățile comuniste și de Patriarhul Justinian Marina personal, în schimbul renunțării la credința catolică, preferând detenția.

În perioada când avea domiciliu obligatoriu la Căldărușani, la 28 aprilie 1969, Papa Paul al VI-a l-a numit cardinal, fiind primul cardinal al Bisericii Catolice provenit dintr-o Biserică românească. După numirea în rândul cardinalilor, nu a acceptat oferta comuniștilor de a pleca definitiv la Roma, pentru a scăpa de el, alegând să rămână cu domiciliu obligatoriu la Căldărușani, alături de poporul român.

Ultimele sale cuvinte au fost: "*Lupta mea s-a sfârșit, a voastră continuă!*".

Viața acestui mare patriot român și martir, merită cunoscută de generația noastră și de generațiile viitoare, ca o pildă de patriotism autentic, de credință puternică și de verticalitate în prigoană și suferință. Un om a cărui conștiință nu a putut fi înfrântă. Și nu numai el, ci și colegii săi de suferință, episcopii și preoții greco-catolici, care au răbdat închisoarea cu smerenie și demnitate. Mulți dintre ei au plătit cu viața.

Bibliografie:

- Ioan M. Bota, Istoria Bisericii universale și a Bisericii românești de la origini până în zilele noastre, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1994;
- <https://historia.ro/sectiune/portret/cardinalul-iuliu-hossu-un-erou-al-marii-uniri-568987.html>;
- <https://iuliuhossu.ro/repere-biografice/>.

Robert Ionuț Stoica,
clasa a X-a F

Colectivul de coordonare:

Director: prof. Gabriela Bocso
Director adj: prof. Mihaela Tudor
Consilier educativ: prof. Mihaela Fiștoc
Informatician: Cristi Palcău

Colectivul de redacție al elevilor:

Călin Vicențiu Candrea (a XI-a F)
Ana Maria Nițulescu (a XI-a D)
Vlad Poroșnicu (a X-a E)
Teodora Dinga (aX-a A)
Dragoș Andrei Hulea (a X-a C)
Ștefan Vasilache (a X-a C)
Robert Ionuț Stoica (a X-a F)

Clepsidra(Focșani.online)
ISSN 2344 - 0953
ISSN-L 2344 - 0953
Nr. 13 / 2025

Coordonatori de specialitate:

bibliotecară Mihaela Voicu
prof. Dorin Cristea
prof. Viorel Amăricăi
prof. Oana Vlaicu
prof. Daniela Pîrlog
prof. Tatiana Gabriela Duță

COLEGIUL ECONOMIC
Mihail Kogălniceanu

FOCSANI

